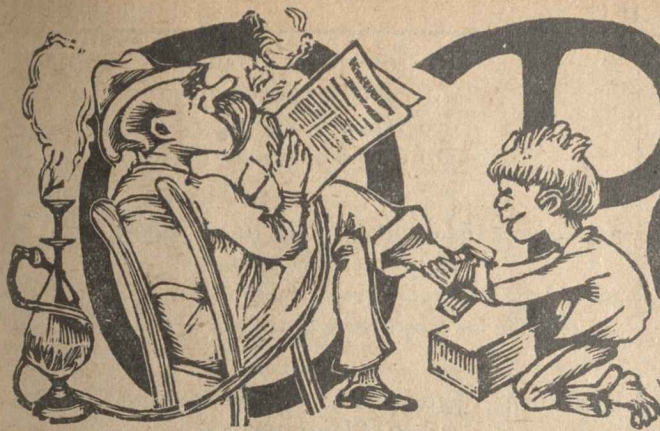

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐννιακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετώσα.

Πέντε τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ μούγγρισμα θηρίου.

Ποῦντος χίλια κ' ὀγδόντα κ' ἑφτά,
καὶ κανένας δὲν δίνει λεφτά.

Ὁ Θεοτόκης ὁ πολὺς κ' ὁ στασιώτης Φασουλῆς.

Φ.—Δοιπὸν ἀλήθεια, Κόντε μου, πῶς ἄφησες ὑγεία
εἰς τὴν Πρωθυπουργεία,
ἀλήθεια πῶς καὶ Βουλευτὴς δὲν εἶσαι πιά, Κορφιάτη,
καὶ στῆς Δουκάδες στρώνεσαι μὲ δυνατό ραχάτι;

Ἀλήθεια πῶς παραίτησες τοῦ κράτους τὸ σκαφίδι,
ἀλήθεια πῶς ἀρνήθηκες τὸν Στάτη, τὸν Μπουφίδη,
καὶ τῆς Ἑλῆς τὸ κόμμα;
ἴμυλα, γλυκὸ μου στόμα.

Ἀλήθεια πῶς ἐπόθησες μονώσεως γαλήνην,
ἀφοῦ μὲ τὴν συνέντευξιν τῶν Ἀθηνῶν ἐκείνην
ἀναιψες μέσα μας φωτιά, κορμάκι ντιλικάτο,
καὶ τῆς χολαῖς μᾶς ἔφερες καὶ πάλιν ἄνω κάτω;

Κι' ἐχθροὶ καὶ φίλοι σου καλοὶ
ἀμφέβαλαν μ' ἐμὲ πολὺ
ἂν εἶπε τέτοια λόγια
ὁ Κόντες μας, ἡ τζόγια.

Τάπε δὲν τάπε, λέγανε, κ' ἔτρεχαν σαστισμένοι,
καὶ σοῦ τηλεγραφοῦσαν νὰ μάθουν τί συμβαίνει,
κ' ἐγὼ τοὺς ἐβεβαίωσα πραγματικῶς πῶς τάπες,
κ' ὁ Περικλῆς δὲν πίστεψε καὶ μοῦδωσε τρεῖς φάπαις.

Μὲς στῆς τόσαις συμφοραῖς μας ἄλλη νέα συμφορὰ
νὰ μᾶς λῆς καὶ σύ, Κορφιάτη, πῶς ἀποχωρεῖς σκληρά.
Ἦλθε κόσμος ἄνω κάτω
μὲ τὸ ἑαφνικὸ μαντάτο
καὶ καθένας ἐμυκάτο.

Πῶς τὸ σκέφθηκες αὐτό,
Κορφιωτάκι λατρευτό,
μὰ γιὰ πάντα ν' ἀπομείνης
στῶν Δουκάδων τὴν δροσιά,
καὶ τοὺς φίλους τοὺς ἀφίνεις
σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά;

Εἶπες εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν τῶν Ἀθηνῶν
πῶς εἶναι πιθανὸν
ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ν' ἀφήσῃ τὸ Παλάτι,
κ' ἐν τούτοις σὺ μᾶς ἄφησες ἀνέλπιστα, Κορφιάτη,
κ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι τᾶχασαν καὶ στέκουν κεχηνότες...
ἄλλοι τὰ κακαρίσματα κ' ἄλλοι γεννοῦν ἢ κόταις.

ᾠ δυστυχία ἑαφνική!..
ῥωτοῦν ἐδῶ, ῥωτοῦν ἐκεῖ,
ἂν στὴν σκληρὰν ἀπόφασιν θὰ μείνης ὥς στὸ τέλος,
κ' ἂν εἰς ἡμέρας πονηρὰς
πανελληνίου συμφορᾶς
θὰ μᾶς ἀφήσης μοναχοὺς στὸ βορβορῶδες ἔλος.

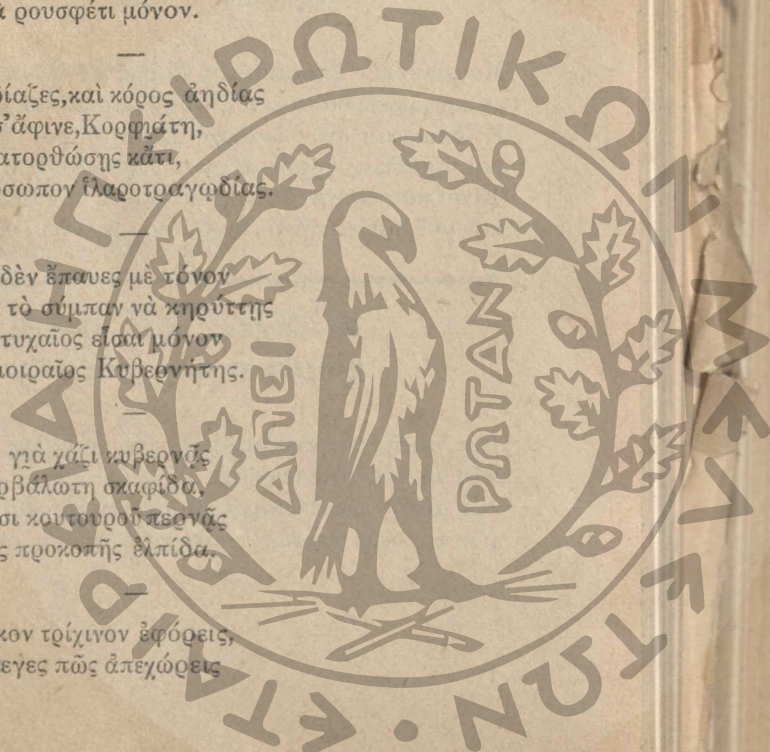
Πολλαῖς φοραῖς μᾶς ἔλεγες ὅτι θ' ἀποχωρήσης
καὶ στὸν νυμφῶνα τῆς Ἀρχῆς δὲν θὰ ξαναγυρίσης.
Πολλαῖς φοραῖς ἐφώναζες πρὸς τὴν κουτοκρατίαν
πῶς ἀηδίασες πολὺ μ' αὐτὴν τὴν πολιτείαν,
γιατὶ δὲν εἶναι τίποτα καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
παρὰ ρουσφετί μόνον.

Καὶ δός του κ' ἀηδίαζες, καὶ κόρος ἀηδίας
δὲν σ' ἄφινε, Κορφιάτη,
νὰ κατορθώσης κατὶ,
καὶ σ' ἔκαν' ἓνα πρόσωπον ἱλαροτραγωδίας.

Καὶ δὲν ἔπανε μετόνον
πρὸς τὸ σύμπαν νὰ κηρύττῃς
πῶς τυχαῖος εἶσαι μόνον
καὶ μοιραῖος Κυβερνήτης.

Πῶς γιὰ γὰρ κυβερνᾷς
ἐξαορβᾶσθι σκαφίδι,
κ' ἔτσι κουτορροῦ πρεσβῆς
δίχως προκοπῆς ἐλπίδα.

Σάκκον τρίχινον ἐφόρεις,
κ' ἔλεγες πῶς ἀπεχώρεις

κι' από μέτωπα φιλάτων έσταζαν ιδρώτος θρόμβοι,
κι' ή τοῦ κόμματος κυφέλη
γύρω σου περιεβόμβει
μπάρμπα, δός μου λίγο μέλι.

Κι' αηδιάζων ήθελες με κάθε συνομήλικο
και μπρίτς να παίξεις πρώτης,
μα και στον Ζήπ έσύχναζες τον άρσενικοθήλυκο,
και τον χειροκρότεις,
και κλονισμών επισκοπών καιρούς άποτροπαίους
έτήρεις στάσιν άψογον σε Τούρκους κι' Εύρωπαίους.

Κι' έλεγαν όλοι: μπράβο,
άφέντη, σκιάβο σκιάβο.
Τήν άψογόν σου τήρει,
καθεις την έκτιμᾷ,
μόνο μ' αὐτήν γιαμᾷ
θα' δοῦμ' εἰμεις χαίρει.

Και συ την διετήρησες αλήθεια, ραφινάτε,
καθώς την ήθελαν αὐτοὶ τοῦ γένους οἱ προστάται.
Τους Εύρωπαίους σ' κλάβωσες,
τὸ κράτος εκραταίωσες,
και τὸν Σεφκετ' παλάβωσες,
κι' εἰμᾶς μᾶς ὑποχρέωσες.

Διὸ κι' εἰμεις την άψογον δοξολογοῦμεν όλοι,
λαός, στρατοὶ και στόλοι,
και τῆς άψόγου στάσεως τιμώντες τοὺς άγώνας
τὸν τῆς άψόγου κύριον ὑμνοῦμεν στοὺς αἰῶνας.

Αὐτὸς ὁ πλέον άψογος ἐξ όλων τῶν συγχρόνων του
εἰς τῆς Δουκάδες έστησε τὸν άψογον τὸν θρόνον του.
Χαῖρε, γενναίων στάσεων άψόγων έφευρέτα,
και καθεμία δύναμις τὸν άψογον χαιρετά.

Εβλέπαμε κι' εἰμεις αὐτά,
παραιτημένε Βουλευτά,
κι' όταν εἰς ὥρας χαλεπᾶς
διεβεβαίωνες πῶς πᾶς
να γίνης Κιγκινάτος,
Αγγοροεῖτης και Χατζῆς,
έλέγαμε χωρατατζῆς
πῶς εἶσαι ραφινάτος.

Μὰ τώρα την απόφασι την έλαβες σ' αλήθεια,
κι' αποχωρεῖς διὰ παντός... δὲν εἶναι κολοκύθια.
Κι' ὅπως και σ' τὸν Διάδοχο σπρωγνόμαστε μπροστά σου,
και μὴ μᾶς φύγης, σκούζομε... καρβοκύρη στάσου.
Εἶναι καιρὸς την άψογον και συ να την αλλάξης
και μεθ' ἡμῶν την αλλαγὴν σὺν Στέγνωρ νάλαλᾷς.

Συνέχεια τοῦ Φασουλῆ χωρὶς ὁ Κόντες νά μιλή.

Κατ' αὐτῆς τῆς αηδίας, ὅπου σ' έκανε να λές
πῶς αφίνεις τὸ Κουβέρνο μ' ἐν' αντίο ντέλ πασάτο,
κατ' αὐτῆς τῆς αηδίας, ὅπου φέρνει τῆς χολαῖς
τῶν τρελλῶν και τῶν φρονίμων τόσους χρόνους ἄνω κάτω.

Κατ' αὐτῆς τῆς αηδίας,
ποῦκανε τὸ κράτος τοῦτο
ένα τέλμα δυσωδίας
και φωνάζομε: περντοῦτο.

Κατ' αὐτῆς τῆς αηδίας, αηδίας μέχρι κόρου,
κι' αληθῶς ἀνυποφόρου,
κατ' αὐτῆς, ὅπου τὰ πάντα σὺν γιалоῦ σαρόνει φύκη
και μᾶς έδωσεν ὡς ὄπλον διακονιάρη δεκανίαι.

Κατ' αὐτῆς τῆς αηδίας έστασίασαν ὀλίται
και φιλόνομοι πολῖται,
κατ' αὐτῆς τῆς αηδίας έστασίασα κι' ἐγώ,
ποῦ θεσμοὺς ψιλολογῶ.

Πῶς λοιπὸν, παραιτημένε, μετὰ σιχαμάρας πάλιν
εἰς την πρώτην αηδιαν θέλεις να γυρίσης πάλιν,
και ποθεῖς την άψογόν σου να τραβῶνε ρεδιγκότα
τὰ κοπέλια σὺν και πρῶτα;

Πῶς ἐνὶ ποῦ τόσας γνώμας ἀποφαίνεσαι σοφᾶς,
ἔχεις ὄρεξι και τώρα τὸ φαῖ να ξαναφᾶς,
ποῦ, καθὼς πολλάκις εἶπες, σ' έκανε ν' ἀναγουλιάσης,
κι' ἀμειλίκτως καταπνέγεις τοῦ στρατεύματος τὰς στάσεις;

Πῶς δὲν ἤλθες σ' τὸ Γουδι με συγκίνησιν καρδίας
στασιώτης να γενῆς κατὰ τόσης αηδίας,
κι' ἐνῶ γύρω σου μουγγρίζουν τόσα κάτισχνα γελάδια
ἐσὺ κάθεσαι σ' τὴν Ρόπα κι' άσχολεῖσαι με τὰ λάδια;

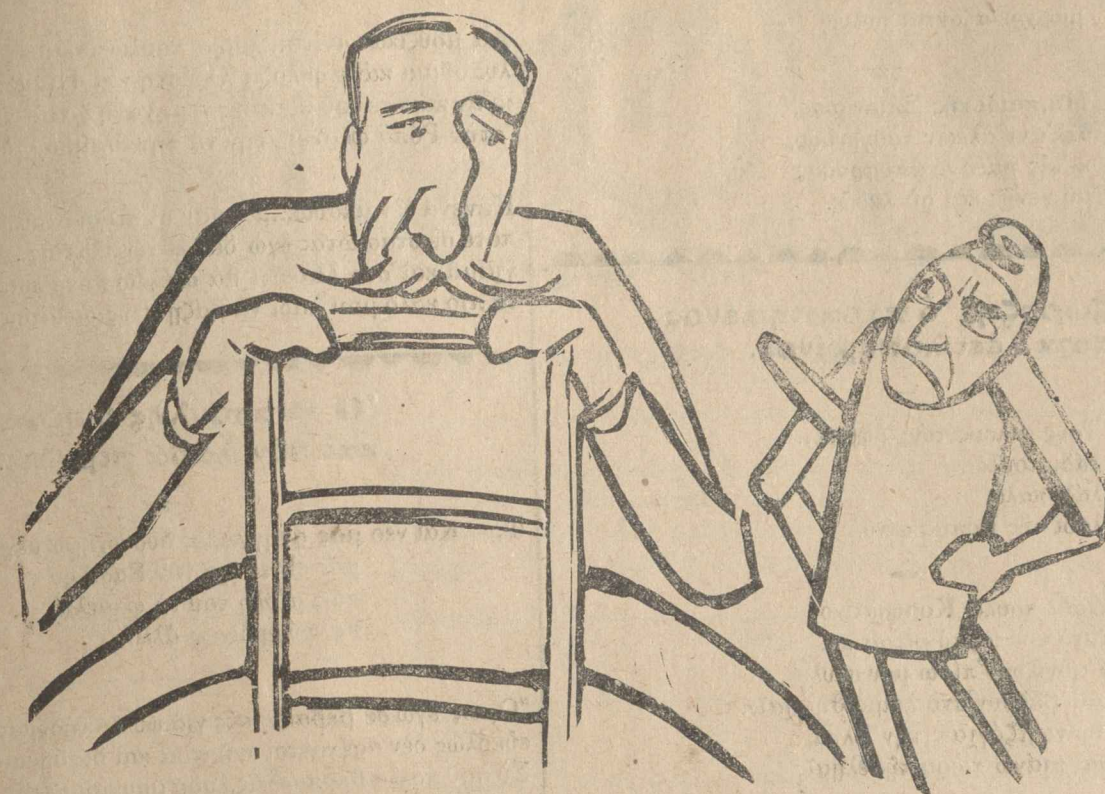
Πῶς ἀργὸς ἐδῶ περνᾷς
και γιὰ νόμους τσαμπουνᾷς,
και μιλεῖς σὺν παπαγάλος λιγυρὸς τῆς Κεϋλάνης
γιὰ παράνομαις Βουλαῖς,
και με τοῦτα ποῦ μᾶς λές
βάλθηκες να μᾶς τρελλάνης;

Και φωνάζεις θυμωμένος πῶς ποτὲ δὲν θα' μπορέσης
ταπεινῶς και συ να κύψης σὲ στασιαστῶν πείσεις.
Μὰ θα σε παρακαλέσω να μοῦ πῆς, ἀγαπητέ:
πίσεις ὑπὲρ τοῦ γένους εἶναι πίσεις ποτέ;
πίσεις ὑπὲρ ιδέας και στρατεύματος και στόλου
εἶναι πίσεις καθόλου;

Μία πίσεις και μόνη,
ποῦ τὸ κράτος ταπεινώνει,
εἶν' ἐκείνη τῶν φαγάδων
και καμπόσων ραμπαγάδων,
ποῦ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
τριβουν τὸ στομάχι των,
και θαρροῦν ἐκεῖνο μόνον
κράτος ἀπροσιμάχτον.

Πίσεις ὑπὲρ ιδέας σ' τοὺς θεσμοὺς δὲν ἀντιβαίνει,
κι' εἶναι χρεὸς εὐγενές...
τοῦτο τὸ καταλαβαίνει
κι' ὁ κουτὸς κι' ὁ κουνενός.

Μία πίσεις γιαμᾷ
πρὸς ἀφρυνισμόν τοῦ γένους

τοὺς πιέζοντας τιμᾷ
κι' ὅλους τοὺς πιεζομένους.

Γιὰ πίσεις μὴ λαλῆς
και γιὰ σύγκλησιν Βουλῆς
παρὰ νόμον, παρὰ φύσιν,
ἐγγιζούσης πρὸς την δύσιν.

Σὲ τοῦτα τὰ μεγάλα μας σεκλέτια
λησιμόνησε και συ τὰ περασμένα σου,
και μὴ γιὰ τὸ Θεὸ μᾶς ψάλης τέτοια,
ποῦ να συχωρεθοῦν τὰ πεδαμμένα σου.

Ἄς λείψῃ τῶν θεσμῶν ἡ σαχλοψύρα,
γι' αὐτοὺς μὴ ρητορεύης διατόρω,
και ἔξεις ποῦ μᾶς ἐβγαλ' ἔως τώρα
ἐκείνη τῶν θεσμῶν ἡ λεωφόρος.
Ἄστους να πᾶν σ' τὸ διάβολο λυγάκι,
ποῦ να χαρῆς τὰ λάδια σου, Γεωργάκη.

Ἄστους, καίμνε Τζώρτζη... καθένas μας τοὺς ξέρει...
και συ με τοὺς κανόνas μὴ γίνεσαι τσιμποῦρι,
μὰ ξένοιαστος σ' τὴν Ρόπα με ρόπαλο σ' τὸ χέρι
σὺν Ἡρακλῆς τὸ Στέμμα ροπαλοφόρος φρούρει.

Γανόνεις τὰ μαλά
τῆς δόλιας Ρωμοσύνης,
και θέλεις και καλὰ
λαδέμπορος να γίνης.

Μὲ την συνέντευξιν τοῦ Πάπ ὁ Κόντες τί μᾶς κάνει...
ὀλίποτοι! πένθος αὐτὸν τοὺς Ἀχαιοὺς ἰκάνει.
Γιὰ τοῦτη την περίφημη συνέντευξιν τῆς Ρόπας
μιλοῦν και σ' τὰς Εὐρώπας.

Κι' ἔξαμελῆς ἐπιτροπῇ
φθάνει τὰ δέοντα να πῇ
σὺν ἀρχηγῷ Κορφιᾷ,
ποῦναι πολὺ γεινάτι.

Ἄστα τοῦτα τὰ γεινάτια
κι' ἔλα φίλα μας σ' τὰ μάτια.
Ὅχι, μὴν ἀποχωρήσης... ὀχι, πῆς μας πῶς κι' αὐτὸ
ἦταν ἕνα χωράτο.

Μὴ με λυτὴν πιχροτάτην
τοὺς φιλάτους σου λυτῆς,
και τὴν λέξιν την ὑστάτην
σ' τὴν Προεδρεία μὴν εἰπῆς.

Ἔλα μὲ τὰ λογικά σου,
τὸ καθήκον σὲ καλεῖ,
καὶ τὰ φῶτα τὰ δικά σου
μᾶς χρειάζονται πολὺ.

Μὴ, παιδί τῆς Σπιανάδας,
ἄλλ' ἀντ' ἄλλων τραγουδᾷς,
κί εἰς ἡμέρας ἀποφράδας
μὴ γενῆς καὶ σὺ λαδᾷς.

Τζώροτξης ὁ παραιτημένος τέτορξα λέει λυπημένος.

Τοὺς φίλους τὼρ ἀφίνω...
λάδι πουλῶ,
λάδι καλὸ,
λάδι τῆς Ρόπας φίνο.

Λάδι πουλῶ Κορφιάτικο
'στὸ κράτος τὸ σακάτικο.
Γαυγίζουν πίσω μου σκυλιὰ,
μοῦ βάζουν 'στὸ λαιμὸ θηλειαῖς...
ἀφίνω, τζόγλαις, τὴν Ἐληά,
καὶ πλάνω τὼρα τῆς ἔλλαις.

Πόβερο κόμμα μὴ λυποῦ,
λάδια θὰ βγάζω παστρικά...
δὲν θέλω σχέσεις τοῦ λοιποῦ
μὲ τῆς Βουλῆς τὰ λαδικά.

Τι μυίγαις δὲν ἐχάψαμε καὶ τι ραχὰτ-λουκούμια,
πόσαις δὲν κάναμε δουλειαῖς,
καὶ φίλων φούσκωσαν κοιλιαῖς
ὥσαν λαδιοῦ τουλούμια.

Ἀδίκως, τζόγλαις, φιλικὴ μοῦ στέλλεται πρεσβεία,
μακράν μου κάθε πίεσις, μακράν μου κάθε βία,
πιέζουν μόνον τῆς ἔλλαις εἰς ἔλαιοτριβεῖα.

Παραιτῶ 'στ' ἀλήθεια τὼρα τοῦ Κουβέρνου τὸ ρημάδι,
καὶ γιὰ λάδια θὰ δουλεύω,
καὶ πολλοὺς θὰ συμβουλεύω
πῶς νὰ βγαίνουν πάντα λάδι.

Ἐλάτε λάδια καθαρὰ τῆς Ρόπας νὰ σᾶς δώσω,
κί 'ἂν πιάσετε 'στὸ Κεντρικὸ
κανένα δόλγο ποντικό,
φέρτε νὰ τὸν λαδώσω,

γιὰ νὰ γυρνοῦν ἐδῶ κί ἔκει
καὶ λαδωμένοι ποντικοί.

Λὰ μούζικα φινίτο... λάδια πουλῶ καλὰ...
λυποῦμαι κάθε φίλο, κί Ὁρέστη καὶ Πυλάδη,
κί 'ἂν κάποτε τοῦ κράτους ἡ μηχανὴ χαλᾷ
'στὴν Ρόπα φέρνετέ τὴν νὰ τὴν ἀλείβω λάδι.

Κανένα δὲν ἀκούω... μακράν οἱ στασιῶται...
ποτὲ σὲ στασιώτας ἐγὼ δὲν κάνω πλάταις...
γιαμὰ καὶ 'στὸ Παλάτι θὰ στέλλω πότε πότε
τὸ πὶο καλὸ μου λάδι νὰ βάζῃ 'στῆς σαλάταις.

Ὁ Φασουλῆς θυμόνει καὶ τὸν λαδᾷ σιμόνει.

Φ.— Καὶ νέο μᾶς ἀνήγγειλες δυστύχημα μεγάλο...
μᾶς εἶπες γιὰ τὸν Βασιλεῖα
πῶς μ' ὅλη του τὴ φαμελιὰ
θὰ φύγῃ δίχως ἄλλο.

Ὅμως ἐγὼ σὲ βεβαιῶ πῶς γιὰ ψυλλοπηδήματα
εὐκόλως δὲν ἀφίνονται σκηπτρα καὶ διαδήματα.
Σὺ ποῦ πολλὰ θεσπιπιδεῖς, λαδὰ μου προσφιλεῖ,
πεῖσου κί περὶ τούτου,
μήτε κανέναν βασιλεῖα νομίζῃ προσβολὴ
τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ του.

Καὶ μάθε πῶς 'στὸ πρόγευμα, ποῦ γινε 'στὴν Δεκέλεια
γιὰ τοὺς κυρίους Ὑπουργοὺς, μ' ὅλη του τὴν ἀφέλεια
ἦτο πρὸς ὅλους εὐθυμὸς καὶ διαχυτικός,
κί ἔτρωγε μ' ὄρεξι πολλὴ κί ἐγέλα διαρκῶς.

Κί ἔδωσαν 'στὸν Εὐταξία τὸ καλλίτερο κρασί,
ποῦ θὰ ζήλευες καὶ σὺ,
γιὰ νὰ ληθῇ κί αὐτὸς 'στὸ κέφι καὶ μ' ὀρεσὴ δίχως κόπο
νὰ βρ' οἰκονομία κί ἄλλαις γιὰ τὸν κανονιέρη τόπο.

Ἀγαπητὲ λαδέμπορε, καὶ σὺ γνωρίζεις κάλλιστα
πῶς θρόνοι δὲν ἀφίνονται, τοιοῦτοι θρόνοι μάλιστα,
ποῦ βλέπεις ἀπὸ πάνω των νὰ λάμπῃ 'στὸν αἰῶνα
Παλαιολόγων ἀθλητῶν καὶ Κόδρων ἢ κορῶνα,
καὶ στέκουν θρόνοι πνεύματος, ἰδέας οὐρανίας,
ὅπου λαμπρὰς ἐξέθρεψε ψυχὰς καὶ διανοίας.

Θ.— Τζόγλαις μου, σὰς ἀφίνω...
χὰ χὰ γελῶ.
λάδι πουλῶ,
λάδι τῆς Ρόπας φίνο.

